

KURULUŞ 1990

Ankara Ruhsal Araştırmalar Derneği

Dünya Hayatı, İmtihanlar ve Toplu Ölümler

Kaynak: Ergün Arıkdal, Yarınlar İçin POZİTİF YAŞAM Kitabı, Sayfa: 146 - 152

Dünya hayatına, eprövlər yani imtihanlar alemler deriz. İmtihanlar aleminde madde ile sinanız. Bilirsiniz; eski geleneklerde su, ateş, hava ve toprak gibi dört büyük temel unsurdan ve bunların her birinin insan üzerinde ayrı ayrı etkisinin var olduğundan söz edilir. Gerçekten de insanın bedeninin yapısında bunların temsil ettiği enerjiler mevcuttur. Dikkat ederseniz, bunların aynı zamanda insanlığın imtihan şekillerini oluşturduklarını da görebilirsiniz: Suyla imtihan oluruz; seller, yağmurlar, göller, boğulmalar, sel basmaları, su basmaları vs. Ateşle imtihan oluruz; volkanik hareketler vs. Toprakla imtihan olduğumuzda büyük depremler, çatlaklar, heyelanlar ortaya çıkar. Havayla imtihan olduğumuzda ise büyük esintiler, boralar, fırtınalar, hiç dinmeyen rüzgarlar kendini gösterebiliyor.

Demek ki, bizler yani ruh varlıkları için imtihanı olmayan, denenmeyen bir maddesel hayat yoktur. Tabiatın her türlü hareketi; ruh varlığı için bir imtihan, bir sinanma şekli olur. Esas mesele, o hareket karşısında varlığın göstermiş olduğu uyanıklıktır; uyum, özellikle esneme kabiliyetidir, herhangi bir basınç, itilim veya zorlanma karşısında ne dereceye kadar yaylanıp, geriye çekilip kopmamak, pes etmemek, kendini yok etmemek, hayattan caymamak, yılmamak üzere bir esneklik gösterip göstermediğinin kanıtlarının fiilen ortaya konmasıdır; zaten bu, hayatın ta kendisidir!

Biz insanlar, yeryüzünde her zaman çok çeşitli olaylarla karşılaşırız ve bunlara karşı bizim bir tavrımız, bir tutumumuz, onları değerlendirme halimiz vardır. Bunlar; bizim o an içinde bulunduğumuz realitemizin, gerçeklik şuurumuzun sağladığı imkanlar dahilinde oluşurlar. Başka bir gerçeklik şuuru içerisinde incelemiş olsak, bir olay bize belki de felaket gibi gelmeyecektir; onu tahammül etmesi, taşınması gayet kolay, geçici bir olaymış gibi görebiliriz. Hatta aynı olayı bize yakın bir başkasında görsek; kendi alanımızda olmadığı için o olayın bizi pek fazla etkilememesi söz konusudur. Bu durum için en iyi örnek, ölüm karşısındaki tavrımızdır.

Metapsişik açıdan ölüm olayı bir felaket değildir çünkü nasıl doğuyorsak bu kez de ruh dünyasına bir doğuş daha yapıyoruzdur. Kainatta ölümler, yok oluşlar söz konusu değildir; daima doğuşlar vardır. Ruh dünyasından fizik dünyaya doğarız, fizik dünyasından da tekrar ruh dünyasına doğarız; kısacası her iki taraf arasındaki geçişler hep birer doğum şeklindedir. Ölmek tabiri, bize göre çok yanlış anlamda kullanılmaktadır. Ölüm olayı da, fizik dünyada karşılaştığımız diğer her olayın bırakmış olduğu izlenimler gibi bizim üzerimizde izlenimler bırakmaktadır. Gelin, ölümün bizde uyandırdığı düşünceleri, bizlerde seri şekilde uyandırdığı duygusal izlenimleri ele alalım.

Her olayın değerlendirilmesi bizim kendi realite şuurumuza bağlı olmak üzere oluşur; daha önce de belirttiğimiz gibi, başkasının realite şuurunda değersiz olan bir olay, bir başkası için müthiş değerlidir. Bu durum psikosomatik hastalıkların incelenmesinde de görülür; hastalar en küçük bir şeyi bile abartabilirler, normalde önemsiz olan bazı haller şuuraltları tarafından çok değişik yorumlara tabi tutulabilir.

Tabiat olaylarından veya çok sayıda ölümün meydana geldiği olayların insanlara vermiş olduğu izlenimler de bu şekilde farklı yorumlanabilmektedirler. Aslında, birçok ölümün aynı anda veya ard arda gelmesi önemli değildir, orada sadece bir senkronizasyon olayı meydana gelmiştir. Kısacası, o insanların bedenlerinden ayrılmalarının zamanlaması; o şartlara uygun düşmüştür; bu, o varlıklarla ilgili bir irade ve istek meselesidir çünkü varlıklar kendi isteklerine bağlı olarak bedenlerini terk ederler. Bu bir istek meselesidir ve istekler birçok bakımdan birbirlerine uygunluk gösterip biraraya gelebilirler.

Bir deprem olur, bakıyorsunuz 15.000 kişi birarada ölüyor. Bir gemi batır, 30-40 kişi aynı anda boğulur. Şimdi, bunlar üst üste geldi, diye bu felaket 30 kere veya 15.000 kere katlandı anlamına gelmez. Bu bir senkronizasyon veya hem zamanlılık meselesidir. Demek ki, o varlıklar için bedenden ayrılmanın imkanları o zaman ve o olayla gerçekleşmiş; irade de kendini o zaman tahakkuk ettirmiştir.

Bu felaketlerden kişisel ders çıkartmak mümkün değildir; yani eşimizin veya bir akrabamızın ölmesi, bir yerde bazı insanların kaza sonucu ölmesi bize zulüm olsun, bize ders olsun diye meydana gelmez. O varlıklar kendi eprövlerini yaşamaktadırlar; ölümleri ve ölüm şekilleri, kendileriyle alakalı bir konudur. Bizler, olsa olsa, kendi kendimize bazı yorumlar yaparız: "Çok hızlı gidiyordu, iyi sollayamadı, işaretini zamanında veremedi, hatalı sollama yaptı ve çarpıştı." Ama ölüm bu değildir; evet, fiziki hayat içerisinde herhangi bir ölüme hazırlık bu şekilde olabilir çünkü her tipten ölüm meydana gelebileceğinden hazırlık her türlü şekliyle olabilir. Fakat ölüm, ayrı bir konudur.

Şunu sorabilirsiniz: "Ölüm, insanlara ibret olabilir mi, olamaz mı?" Eğer ölümler insanlara ibret olsaydı savaşların önü kesilirdi. Halbuki biz insanlar yeryüzünde asırlardan beri hiç durmadan savaşıyoruz. Hayır, ölümler insanlara ders olmuyor, ibret olmuyor.

Ancak, ahlaki bir sistem içerisinde yetiştirilmiş ve "mal mülk sahibi, hani bunun ilk sahibi" hikayesinden çıkartılma bazı sloganlarla büyütülmüşsek; istediğimiz kadar çalıp çırpalım, kalp kıralım, fakir fukara hakkı yiyelim, servet biriktirelim; belirli bir zaman içerisinde ecel geldiğinde, dünyadan ayrılma zamanı gelip çattığında biriktirmiş olduğumuz şeyleri bu

dünyada bırakmak zorunda olduğumuzu görür ve bu sözün doğruluğuna hak veririz. Arkasından "Kefenin cebi yok" gibi bu sözü pekiştiren bir halk tabirini de ekleriz. Ama ne olur ? Tüm bunlar bilinmesine rağmen, her neslin kendinden sonra gelecek nesile bıraktığı asıl miras açgözlülüktür. Bütün bunlara rağmen insanların açgözlülüğü asla bitmemiş ve hiç durmadan servet yapmanın yolları aranmıştır. Yani konulan bir mirastan daha başka büyük bir mirası teşkil etmek üzere kendisinden sonrakilerde de yine aynı işe devam edilmiştir. Demek ki, ölümün insanlara büyük bir bilgi verdiği veya nefsi, varlığı üzerinde kontrol edinmesini sağlaması bakımından onda derin bir izlenim bıraktığı düşüncemiz sadece bir zandan ibaret. İnsan sadece geçici korkulara kapılır. Değer verdiği birtakım özelliklerin artık kendisinde olmaması, onlara sahip olamayacağı olasılığı, kaybettiği değerlerin yoksunluğunun sonuçlarına katlanamama hali; ölüm korkusu ancak bunu meydana getirebilir.

Zaten asıl mesele, bir ölüm hadisesinden sonra bizde kalan izlenimler, duygular ve metafizik çağrışımlarımızdır. Bizim eprövümüzü bunlar oluşturur. Ama bizleri esas geliştirenler ölümlerle ilgili izlenimler değil de, değer yargılarımızı ve değer verdiğimiz şeyleri hayat içerisinde yaşarken alt üst eden olaylardır; gelişimimiz açısından çok daha önemlidirler. Bunlar; servete, çoluğa çocuğa, sevgiye, kıymet verdiğimiz iktidarlara dayanan yani egomuzla çok yakından ilişkili hale getirdiğimiz ilmimiz, irfanımız, rütbemiz, içinde bulunduğumuz durumumuz, fiyakamız, güvenliğimiz, gücümüz, güzelliğimiz vs.dir. İşte bunlar tehlikeye girdiğinde yani bunların değer kaybına uğraması, değersizleşmesi, o değer ya da bu değer vasıtasıyla ulaşılmış olduğumuz birtakım başka değerlerin bizden uzaklaşabilmesi ihtimalleri doğduğunda, deyim yerindeyse bizlerde şafak atar. Bunlar, çok daha etkili eprövlere meydana getirmektedir. Hayatının büyük bölümünde refah ve rahatlık içinde yaşamış, ancak kendi yediği yemeği düşünüp, ancak yiyip içtikten sonra şükreden insanların bu imkanlarının değişik bir hayat akışı içerisinde birdenbire azalması, kesilmesi, ortadan kalkması büyük bir paniğe ve korkuya sebep olur ve işte o zaman, o olay bir imtihan haline gelir.

Hepimiz her an birtakım değişimlere uyum sağlama zorunluluğuyla karşılaşırız ve içimizde bu değişmeye karşı bir zorlanma meydana geliyor. İçinde bulunduğumuz statükoyu yani artık sabitleşmiş durumu değiştirmek, başka bir hale uyum sağlayabilmek üzere sıkıştırılıyor veya gerginleştiriliyor. Gerginlik ve gerilme, insan hayatının ayrılmaz bir parçasıdır. Her an bir gerginlik içerisindeyizdir ve bu gerginlik ve gerilme olmadığı sürece, bizler hayattan hiçbir lezzet almıyoruz. Çünkü bizler, içinde bulunduğumuz durumun nasıl olduğunun farkına ancak kıyas yaparak varabiliriz: İyi bir durumda mıyız, yoksa iyi olmayan bir durumda mı? Peki, neye göre? Elbette, bu kendi realite şuuruza göre bir değerlendirmedir ama bunun farkına varabilmemiz için bir gerginlik içerisinde bulunmamız şarttır.

Dolayısıyla bütün olayları, birer esneklik sınavı şeklinde ele almakta çok büyük fayda vardır. Sürekli itilimlere karşı sert bir şekilde cevap vermeksizin, onun ittiği yönde geriye doğru esnemek gerekir. Tıpkı şiddetli rüzgar altında yatan buğday başakları veya kamışlar gibi eğilip, olabildiğince esnemek ve rüzgarın şiddeti azaldıktan sonra tekrar doğrulup dikilmek; işte, bunu öğrenmeye adayız. Bu esneme yeteneği olmasa, o kamışlar çatır çatır kırılırlar; hayatiyetleri ortadan kalkar, büyüyemezler ve çoğalamazlar. Esneklik gösteremediğimiz takdirde insan için de durum hemen hemen aynıdır. Elbette, esneklik gösteremediğimiz zamanlar da oluyor ama genellikle bu beceriyi sergiliyor ve esneyerek daha büyük değişimlere hazırlık yapılabiliyor. **Daha yüksek seviyeli bir hayat anlayışı, algılama ve şuur alanları içerisine girmeye aday olmaya çalışıyoruz.**

Demek ki, hayat içinde başımıza gelen zorlu olaylar, sadece şanssızlığımız yüzünden sürekli üst üste karşımıza çıkan şeyler meselesi değildir. Bunlar bizim karmik telafilerimiz de olabilirler. Ard arda meydana gelen gerilmelere veya gerginlik meydana getirecek

basıncılara maruz kalmak, elbette kolay iş değildir ama bu da bir telafidir. **Aslında hayat planımızın gidişatına göre önümüze çıkan veya çıkartılan imkanları herhalde biz sadece % 5'ini kullanabildiğimiz şuurumuzla değerlendiremediğimiz için, değişimin kendine göre olan zaman akışını kaçırmamak bakımından bazı işlere ve olayları yaşamaya zorlanırız; bunlar da üst üste karşımıza çıkan sıkıntılar tarzında olurlar.**

Elbette, isteyen kişi en küçük olaydan bile çok dersler çıkarabilir. Kendi realitemizin, şuurlu realitemizin ihtiyacı olan bilgileri aslında en küçük olayın içerisinde elde etmek de mümkündür.